

Vorų pasaulis: #4

Colin Wilson

RAGANIUS

Knygute.lt

Colin Wilson

VORŲ PASAULIS #4:
RAGANIUS

Mokslinis-fantastinis romanas

Jau daugeli amžių mūsų planetą valdo milžiniški vorai žmogėdros. Vargais negalais žmonėms pavyksta su jais sudaryti taikos sutarti. Tačiau netrukus prasideda paslaptingos žudynės, kurias galbūt provokuoja kitados iš žvaigždžių atvykusios ir nūnai po žeme gyvenančios būtybės. O jas tikriausiai skatina paslaptingasis raganius lindintis užkeiktame mieste...

Iš anglų kalbos vertė
ŽIVILĖ SAMĖNAITE

Copyright © by Colin Wilson, 1992

Colin Wilson - SPIDERWORLD: THE MAGICIAN
London, Grafton, 1992

Cover art Copyright © by Bruce Pennington, 1987

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1997

© leidykla Knygute.lt, 2017

PIRMA DALIS

ŽUDIKAI

Prieš pat aušrą jį pažadino šaltis - geliantis šaltis, koks būna naktį dykumoje. Nialas gulėjo, iki pat akių įsirausęs į patalus, ir antklodės kraštas buvo drėgnas nuo jo kvapo. Jis išsirinko šį kambarį todėl, kad langai žvelgė į rytus; jaunajam miesto valdovui patiko busti kartu su saule. Tačiau šįryt saulė nepasirodė. Aušo lyg pro pilką miglą, kol kambarys palaipsniui prisipildė šaltos lygios šviesos. Ir paukščių balsų nesigirdėjo.

Neįprasta tyła baugino. Žengdamas minkštu vilnoniu kilimu, Nialas perkirto kambarį, priėjo prie lango ir netikėtai išvydo visiškai baltą peizažą. Balti namų stogai susiliejo su perlamutro pilkumo dangumi, toks pat vienodai baltas kilimas dengė didžiąją miesto aikštę. Baltavo net lango kampai, o iš išorės prie stiklo buvo prišalusios kelios dailios snaigės.

Nialas buvo girdėjęs ir skaitęs apie tokį gamtos reiškinių, kaip sniegas, bet matė jį pirmąkart gyvenime. Jis net neįsivaizdavo, kad tai gali būti taip gražu: spindintis šaltas

baltumas lyg apklotas dengė kone visą pasaulį. Ūmai tarsi kokia stebuklo nuojauta pripildė vaikino sielą - tas pats džiaugsmingas pakilus jaudulys, kuris (Nialas, tiesa, šito nežinojo) jau tūkstančius metų apima vaikų širdis, išvydus pirmąjį žiemos sniegą.

Genamas nenumaldomo troškimo palytėti šią neregėtą baltą substanciją, jis užsimetė virš tunikos avikailio kailinukus, basas įsispyrė į batus, iš vidaus pašiltintus triušio kailiu, ir išskubėjo iš kambario. Tuščiuose rūmų koridoriuose buvo tylu; paprastai Nialas pabUSDavo pirmas. Jis užbėgo laiptais į viršutinį aukštą, tyliai prasmukęs pro pusseserės Donos bei sesučių Runos ir Maros miegamąjį, ir dar palypėjo siaurais laipteliais, vedančiais ant stogo. Vos tik pravėrė duris, vidun šleptelėjo purus sniego gumulas, tiesiai jam ant kojų. Nialas aiktelėjęs atšoko; kas galėjo pagalvoti, kad sniegas toks šaltas! Teko vieną po kito nusitraukti batus ir išpurtyti įkritusį sniegą. Dabar šlapias šaltas kailis nemaloniai lipo prie kulkšnių. Tačiau ryto oras, kad ir kaip keista, buvo šiltas; tikriausiai todėl, kad nedvelkė nė menkiausias vėjelis.

Statų stogo šlaitą iki pat parapeto dengė storas baltas kilimas. Sniegas gurgždėdamas

smego po kojomis. Pasisėmęs pilnas riešukučias minkštos masės, Nialas sulipdė kamuoliuką. Bet pirštai tuoj sužvarbo, sustingo, ir jis numetė gniūžtę šalin. Apsiausto rankove nubraukęs sniegą nuo parapeto, vaikiną pasirėmė į jį alkūnėmis ir įsmeigė akis į toli, į tyrą baltumą, kuris tęsėsi iki pat kalvų horizonte. Kitoje aikštės pusėje iš vidurio vejos, apsodintos medeliais ir krūmais, lyg koks dramblio kaulo pirštas kilo Baltasis bokštas. Bet kadangi žolė dabar taip pat buvo balta, bokštas jau nebeišsiskyrė iš miesto peizažo. Dabar į akis labiausiai krito upė: juodas kaspinas vingiavo per žvarbią baltą plynę lyg rašalo vaga. Kūnas ėjo pagaugais nuo šalčio vien pažvelgus į ją.

Miestas atrodė tuščias: kiek akys užmatė, nė gyvos dvasios. Nialas jau sukosi grįžti vidun, kai jo dėmesį patraukė kažkoks judėjimas aikštėje priešais rūmus. Šiaurrytiniame aikštės kampe kažkas juodavo. Iš tolo panašu lyg ir į kokį krūmą, išrautą ir numestą šaknimis į viršų. Bet geriau įsižiūrėjęs, vaikiną išvelgė ant sniego raudonas dėmes. Juoda figūra dar sykį vos pastebimai krustelėjo, ir abejonių neliko: sniege gulėjo sunkiai sužeistas voras.

Nialas nubildėjo laiptais žemyn,

laikydamosis už turėklų, nes snieguoti batai slyščiojo marmuru. Dingtelėjo mintis grįžti į savo kambarį ir šilčiau apsirengti; bet nuojauta, verčianti skubėti, fizinį diskomfortą nustūmė į antrą vietą. Atšovęs paradinių durų skląstį, Nialas išpuolė laukan - tiesiai į gilią pusnį. Į batus bematant prikrito sniego, šalto ir drėgno, bet vaikiną nekreipė į jį dėmesio. Užsnigti laiptai virto lygutėle nuokalne, ir leistis teko ypač atsargiai. Bet vis tiek laiptų apačioje Nialas paslydo ir nukrito, prasmegdamas pusnyje iki alkūnių. Jis skubiai atsistojo ir zigzagais patraukė skersai aikštę, rinkdamasis vietas, kur sniego sluoksnis buvo plonesnis. Galvoje sukosi vienas klausimas: kaip galėjo voras budelis sunkiai susižeisti tokioje plačioje, iš visų pusių atviroje erdvėje?

Voras atpažino besiartinantį žmogų ir mėšlungiškai kilstelėjo, mėgindamas atsistoti. Tačiau nariuotos kojos linko, nebeįstengdamos išlaikyti kūno svorį. Juodą kailį dengė sniegas; vadinasi, padaras gulėjo čia jau ne vieną valandą. Nialas suglumo: vorai juk telepatai ir gali žaibiškai perduoti nelaimės signalą bet kuriam iš savo gentainių. Kadangi sužeistasis gulėjo vos už kelių šimtų žingsnių nuo Vorų Valdovo ir valdančiosios tarybos rūmų,

esančių kitoje aikštės pusėje, rūmų sargyba turėjo pastebėti jį jau tą pačią akimirką, kai atsitiko nelaimė.

Prisiartinęs tiek, kad jau galėjo matyti ir užpakalinę voro kūno dalį, vaikinai suprato, kodėl padaras neįstengė atsistoti. Trys iš aštuonių jo kojų buvo tiesiog sutraiškytos, vienos apatinis narys su naguota letena beveik visai nutrūkęs. Kruvinų pėdsakų takas, nutįsęs vorui už nugaros ir jau beveik užneštas sniegu, bylojo, kad voras sugebėjo nušliaužti dar apie penkiasdešimt jardų, kol galiausiai susmuko čia. Buvo akivaizdu, kad padaras merdi.

- Kas tau nutiko? - garsiai paklausė Nialas, nors žinojo, kad voro smegenys supras jo mintį ir be žodžių.

Atsakymas, nuskambėjęs krūtinėje, privertė Nialą krūptelėti iš skausmo; telepatinis ryšys perteikė jam visą voro kančią ir silpnumą - akimirkai vaikinai pats pasijuto visiškai bejėgis, galva apsvaigo, ėmė pykinti. Suprasti, ką sako voras, buvo tiesiog neįmanoma, bet "balsą" Nialas iškart atpažino. Sužeistasis buvo Skorbas, sargybos viršininkas. Dabar aišku, kodėl ryšys su juo toks miglotas - vien pojūčių chaosas. Vorams nelengva išmukti

bendrauti mintimis su žmonėmis - tai gan sudėtingas mokslas, panašiai kaip žmogui skaitymas. Kalbant vorų terminais, Skorbas buvo beraštis prasčiokas, kurį vyresnybė vertino vien už brutalią jėgą ir sugebėjimą įsakinėti. Nialui jis niekada nepatiko. Tačiau matydamas Skorbą kenčiantį, mirtinai sužeistą, vaikas pajuto, kaip širdį pripildė nuoširdi užuojauta.

- Tuoju pakviesiu pagalbą, - nuedamas pranešė jis mirštančiajam.

Bet pamėgink bėgti per purų sniegą! Kas žingsnis klimpsti iki kelių, o jei pabandai greičiau ištraukti koją, batas neišvengiamai lieka pusnyje. Stengdamasis nežiūrėti priekini, sakytum, bekraštį baltą lauką, kurį jam reikėjo įveikti, Nialas ryžtingai nuklampojo pirmyn, kiekvienam žingsniui sutelkdamas visą dėmesį ir pastangas. Todėl maloniai nustebo, netikėtai greitai atsidūręs tiesiai priešais Vorų Valdovo būstinę, laiptų papėdėje. Paprastai prie aukštų dvivėrių durų dieną naktį budėdavo du vilkiniai vorai. Dabar jų nebuvo - tikriausiai pasislėpė nuo šalčio viduje. Nialas kumščiu padaužė į duris - ne todėl, kad jos buvo užrakintos, o todėl, kad įpuolęs vidun be perspėjimo galėjo netekti

galvos. Viduje pasigirdo bruzdėjimas, ir durys atsilapojo: į Nialą įsispitrijo didžiulės juodos akys. Rudas vilkinis voras buvo mažiausiai dvejomis pėdomis aukštesnis už žmogų; grėsmingos cheliceros, kitaip tariant, žnyplės buvo atkištos į priekį, ir matėsi įtrauktos iltys. Atpažinęs miesto valdovą, rudis pagarbiai pritūpė, pilvu prisispausdamas prie grindų.

- Greičiau. - Nialas grįžtelėjo per petį ir parodė aikštės pusėn. - Skorbas sužeistas. Atneškite jį čionai.

Voro smegenys pagavo jau pačią Nialo mintį, tad žodžiai buvo lyg ir nereikalingi. Rudis nuskuodė per aikštę link gulinčio Skorbo, antrasis sargybinis nuskubėjo jam iš paskos - galiūnams vorams pėdos storio sniego sluoksnis buvo nė motais. Nialas, išvargęs nuo klampojimo per pusnis, nė nemanė jų vyti: beprasmiška. Atsisėdęs ant suoloelio prie durų, jis stebėjo, kaip sargybiniai rūpestingai pakėlė sužeistąjį. Bet pamatęs, kaip bejėgiškai velkasi per sniegą juodojo voro kojos, Nialas suprato: Skorbas nebegyvas.

Įžengę į rūmų vestibulį, rudžiai nuleido sargybos viršininko kūną ant grindų; sniegas pabiro ant juodo marmuro. Skorbas tebekraujavo; kraujas, tirštesnis už žmogaus

kraują, sunkėsi iš galvos, lėtai sklisdamas į šalis lyg klampios alyvos balelė. Voro galva buvo pakreipta į šoną, ir dabar aiškiai matėsi skylė kaukolėje, kiek aukščiau akių žiedo, einančio aplink galvą. Skirtingai negu žmonės, vorai neturi kaulų struktūros; išorinis kūno šarvas atstoja jiems griaučius. Skorbo kaukolė buvo pramušta. Labiausiai Nialą nustebino tai, kad iš skylės žuvusiojo galvoje kyšojo kaulinio kiauto skeveldros; savaime piršosi išvada, kad vorą sužeidė galingas smūgis iš viršaus. Kadangi trūko nemažos dalies įlaužto galvos šarvo, kraujas plūdo iš skylės kaip iš ertmės dantenėje, išrovus dantį.

Vilkiniai vorai stovėjo šalia, iš pagarbos žmonių valdytojui nedrįsdami klausinėti.

- Prašau pranešti apie įvykį Dravigui, - tarė Nialas. - Pasakykite jam, kad aš būsiu namie.

Jis jau pasuko atgal link savo rūmų, klampodamas per gilų sniegą, bet staiga sustojo. Smalsumas įveikė nuovargį. Kad ir kiek Nialas suko galvą, niekaip negalėjo rasti paaiškinimo tam, kas nutiko. Sprendžiant iš pramuštos kaukolės, Skorbą kažkas užpuolė. Bet kas? Kitas voras? Vargu. Skirtingai negu žmonės, vorai retai kada pešasi tarpusavyje. Antra vertus, sunku net įsivaizduoti, kas dar

galėjo taip sunkiai sužeisti vorą.

Paprasčiausias būdas sužinoti atsakymą - nueiti ir pačiam pasižiūrėti. Todėl Nialas pagrįžo savo pėdomis ir patraukė į kitą aikštės pusę. Vilkiniai vorai bėgdami suarė sniegą lyg koks milžiniškas arklas. Priėjęs vietą, kur gulėjo sužeistas voras, vaikas savo akimis įsitikino, kiek daug kraujo jis prarado. Skorbas ilgą laiką gulėjo čia, kraujas, o kartu su juo ir gyvybė sruvo į sniegą, tačiau pažeistos smegenys nebepajėgė pasiųsti nelaimės signalo, paprašyti pagalbos. Priešais, palei rytinį aikštės pakraštį, rikiavosi tušti daugiau ar mažiau apgriuvę namai. Mieste buvo devynios galybės tokių namų; dažnai viršutiniuose jų aukštuose įsikurdavo vorai. Bet vorams labiau tiko siauros gatvės, kur buvo galima nuausti tarp namų tinklus. Štai kodėl namai aplink aikštę liko tušti.

Vis dar snyguriavo, ir sniegas baigė uždenkti kruvinus Skorbo pėdsakus. Bet pasilenkęs prie pat žemės, Nialas visgi įžiūrėjo tamsias dėmes po šviežiu sniego sluoksniu. Šliūžė vedė link antrojo namo, skaičiuojant nuo aikštės kampo; tai buvo aukštas pastatas su surūdijusiais balkonais, leidžiančiais spėti, kad čia kadaise būta viešbučio. Kaip ir kituose namuose,

langai buvo užkalti lentomis, durys uždarytos -
-anksčiau vorai draudė žmonėms kurtis
namuose aplink centrinę miesto aikštę. Nialas
truktelėjo į save durų rankeną: atrodo,
užrakintos. Tačiau bato galu nubraukęs nuo
laiptelio sniegą, vaikinai išvydo kraujo dėmę.
Abejonių neliko: būtent šiame name Skorba
ištiko nelaimė. Jis įsiremė pečiu į duris: tos nė
krust. Bet užtat faneros lakštas, dengiantis
langą, nebuvo toks tvirtas ir iškart įlanko -
užteko stipriau spūstelėti abejomis rankomis.

Nialas atsargiai persilenkė per langą ir
baukščiai dirstelėjo vidun - gal ten tebetūno
tas kažkas, toks galingas, kad sugebėjo
mirtinai sužeisti vorą; Nialas neketino
rizikuoti. Bet išvydo tik tuščią priemenę;
medines grindys buvo nuklotos nutrupėjusiu
tinku ir kitokiomis šiukšlėmis, ore tvyrojo
drėgmės ir pelėsių kvapas. Norėdamas
atsikratyti įtampos, slopinančios jutimus,
Nialas atsipalaidavo: giliai iškvėpė ir užmerkė
akis. Pasiekęs vidinę ramybę, susikaupė.
Bematant kažkur smegenyse [sižiebė šviesos
taškas, ir tyla aplinkui dar labiau
suintensyvėjo. Tą akimirką jis aiškiai pajuto:
namas tuščias, joks priešas čia netyko. Tuo
pat metu paastrėjusi uoslė užuodė dar vieną

kvapą - salsvą, atsiduodantį muskusu. Kvapas pasirodė pažįstamas, bet prisiminti, kas būtent jį skleidžia, vaikinui nepavyko.

Jis iš visų jėgų spūstelėjo fanerą. Vyns, kuriomis ji buvo prikalta prie lango rėmo, ištrūko, ir visas lakštas įvirto į namo vidų. Nialas įlipo pro langą vidun. Jis jau pradėjo gailėtis, kad šilčiau neapsirengė: buvo šalta, rankos ir kojos visai sugrubo. Bet jeigu jau jis atėjo iki čia, būtų kvaila neapžiūrėti įvykio vietos. Šviesa, plūstanti pro atplėštą langą, neblogai apšvietė patalpą. Ant grindų tarp tinko trupinių bei dulkių matėsi žiurkių išmatos - ženklas, kad šiame name negyvena nė vienas voras. Vorai žiurkes laikė ypatingu skanėstu ir galėdavo valandų valandas tykoti tinkluose, vildamiesi pagauti bent vieną.

Kaip ir reikėjo tikėtis, ant grindų raudonavo kraujo dėmės, o šliūžė dulkėse bylojo, kad sužeistasis ropojo, vilkdamas žeme užpakalinę kūno dalį. Pėdsakai vedė į kitą priemenės galą, kur už suirusių laiptų matėsi atlapotos durys. Pro jas sklido šviesa, dvelkė skersvėjis. Anapus durų buvo dar vienas koridorius, išeinantis į vidinį kiemą - kadaise ten būta sodo....